buiten dienst • anarchistisch blad • 5 februari 2013 • nr33

De angst moet van kant veranderen!

De economische situatie wordt ruwer. Massale ontslagen zoals bij Ford Genk of bij Arcelor-Mittal volgen elkaar op, de sluitingen van bedrijven en fabrieken lopen in de tientallen per maand, de uitkeringen die de vrede moesten afkopen van de armen verdwijnen of gaan naar omlaag. In andere Europese landen zoals Griekenland, Portugal of Spanje is de situatie dermate dramatisch geworden dat alsmaar meer mensen nu *honger* beginnen lijden.

Aan de overkant zien we dat de macht niet verzwakt. Integendeel. De budgetten voor alles wat repressie en veiligheid is gaan naar boven. Meer flikken, meer gevangenissen, meer uniformen, meer repressieve maatregelen. De macht is niet blind en bereid zich voor op de eventualiteit van een zware sociale storm nu dat de spiegel van de sociale vrede aan het barsten is. De rellen die plaatsvonden in Brussel en Namen tijdens de betogingen na het bericht dat een groot deel van het staalcomplex Arcelor gaat sluiten, zijn misschien slechts voortekenen van het stijgende water.

Hoewel... de echte vestingmuur van de macht, van dit sociaal systeem van onderdrukking en uitbuiting, is misschien niet zozeer de politie of haar vermogen om de instemming af te kopen van degenen die de macht ondergaan. Het lijkt dat *angst* een geduchte bondgenoot is van de macht, een bondgenoot die moeilijk te vloeren valt. Angst om de magere zekerheid van een loon kwijt te spelen. Angst om zelfs het triestige perspectief van een leven doorgebracht in een fabriek of op een bureau te verliezen. Angst om hetgeen bestaat kwijt te raken, hoe ongelukkig dat ook mag zijn. Als moed bergen kan verzetten, vormt angst zeker de onderlaag van elk gebergte.

Maar die onderlaag is niet eeuwig, eigenlijk staat de reus op lemen voeten. Als een intiem elan begint te waaien, als de waardigheid haar rug recht, als het verlangen naar avontuur en vrijheid opborrelt uit de ingewanden van onze zielen die zo verminkt zijn door deze technologische wereld, dan begint de angst weg te deemsteren. Dan kan ze plaatsmaken voor het beste wat de mens in zich heeft: de strijd en de solidariteit tegen alles wat ons onderdrukt

Maar angst toont zich ook als een flik in onze hoofden. *De limieten niet overschrijden*. Betogen, maar braafjes en zonder uitspattingen. Staken, maar de machines niet beschadigen. De geüniformeerde moordenaars bekogelen, maar niet de etalageramen inslaan van wat die ordetroepen net proberen beschermen. Protesteren en van je tak maken, maar niet dromen van een revolutie.

De bewakers van deze limieten zijn niet alleen de politici die hun zogenaamde medeleven betuigen of de media die “elke daad van geweld” veroordelen, het zijn ook vaak degenen die de strijdbewegingen beweren te dirigeren zoals de vakbondsbonzen die door de centrale naar de bedrijven gestuurd worden om erover te waken dat hun positie als vertegenwoordigers van de werkers en onderhandelaars met de kapitalistische macht niet in het gedrang komt.

Om angst te overwinnen moet je in de *aanval* gaan. De Staat en het Kapitaal aanvallen, dat betekent bijvoorbeeld hun kleine structuren saboteren die overal uitgezaaid liggen. Van supermarkten tot bureaus, van bankkantoren tot GSM-antennes, van interimkantoren tot de wagens van rijke stinkerds. De macht vernietigen en je ontdoen van de eeuwenoude gewoonte om te gehoorzamen, dat betekent je organiseren zonder hiërarchieën of chefs om de strijd uit te breiden naar alle fronten. De allesverslindende concurrentie en competitie afsluiten, dat betekent de solidariteit tot wapen omsmeden, je herkennen in het gevecht van een ander, bruggen bouwen tussen de verschillende conflicten die de macht in vraag stellen. De storm, dat is elke druppel regen, dat is de donderslag, dat is de bliksem die de hemel doorklieft, dat is de wind die naar alle kanten blaast, dat zijn de natuurelementen die *oncontroleerbaar* worden...

De angst moet van kant veranderen en daarom moeten we de routine doorbreken die het ritme vormt van onze onderdrukkingen. Het is niet mogelijk om te strijden zonder jezelf op het spel te zetten. In het onbekende springen is zeker altijd riskant, maar de zekerheid om als slaven en onderworpenen te sterven is simpelweg onverdraagbaar voor een hart dat nog klopt. Laten we de krachten verkennen die in ons sluimeren, niet om te behouden wat bestaat, maar om kapot te maken wat ons kapotmaakt.

Geen schaamte

De rijken en machtigen kennen geen schaamte. De ware aard van deze maatschappij laat zich weer van haar beste kant zien. Nadat er duizenden mensen bij Ford werden ontslagen, is nu Arcelor Mittal aan de beurt. Er was blijkbaar ergens anders meer geld te vinden…

In de laatste jaren is het mantra in Europa: besparen. Om zo-als zij zeggen “de economie” tot rust te brengen. En in een poging om deze nieuwe maatregelen door onze strot te rammen en wat samenhorigheid te creëren, spraken allerhande politiekers ons toe met slogans dat we allemaal een steentje moesten bijdragen om door deze moeilijke tijden te geraken. Dat we samen sterk staan, allemaal overgoten met wat nationale trots om dat gevoel van “wij” te creëren. Maar het werd maar al te snel duidelijk wie die stenen moesten bijdragen. Zoals we overduidelijk in de straten van Griekenland en Spanje hebben gezien. Waar ineens duizenden mensen niet meer nodig waren voor de economie en dus maar beter kunnen wegrotten. Tijdens heel het verhaal van de crisis moesten de rijken niet alleen bijna niet inleveren, ze hebben nog nooit zoveel winst gemaakt. Grote bedrijven en banken hebben in de laatste jaren record winsten behaald. Om de situatie onder controle te houden is er een heel offensief aan de gang. Naast het politieke gekakel om mensen de situatie te laten accepteren, wordt maar al te graag de eeuwenoude tactiek van de terreur/angst gebruikt. Want de machtigen willen helemaal niet dat hun rijkdom en macht gevaar zouden kunnen lopen. Dus waar de pacificatie niet werkt, komt de harde repressie kijken.

Steeds meer en meer mensen worden in een uniform gestopt om ons op een of andere manier te controleren. Het is een vieze ontwikkeling die we hier ontplooid zien worden. Langs de ene kant worden duizenden mensen ontslaan, weggeworpen en aan de andere kant worden er massa’s mensen aangenomen om te controleren of de anderen niet buiten de lijntjes kleuren. Een heel leger controleurs van de RVA en konsoorten zijn hun jacht beginnen opvoeren op de werklozen, om te zien wie van hun er “recht” heeft op het hongerloon dat gegeven wordt aan de werklozen. Om te zien of er niet iemand wat te veel krijgt, worden huizen binnen gevallen, levens omgespit op zoek naar die aanduiding dat er wat “te veel” gekregen is. En als er iemand in hun net valt wordt deze persoon genadeloos dieper de verdoemenis in geduwd.

Het aantal mensen dat niet langer nodig en wenselijk zijn voor deze maatschappij groeit dagelijks. Er valt ook moeilijk naast te kijken dat er steeds meer mensen op straat leven. En tegelijkertijd wordt er gesproken over stadsvernieuwing en het opfleuren van wijken... achter de bloemetjes die ons in het gezicht worden geduwd zijn de dorens goed voelbaar. Steeds meer lofts en luxewoningen, arme mensen worden met “lichte” druk de stad uit geduwd onder het mom van de sociale mix. Mensen kunnen de huur niet langer betalen, de winkel om de hoek wordt te duur, enz. Ook het openbaar vervoer is een goed voorbeeld. Daar proberen ze er een echte oorlogszone van te maken voor al diegenen die geen ticketje hebben gekocht. Allemaal gesteund door steeds meer en agressievere flikken op straat. De bouw van nieuwe gevangenissen om steeds meer mensen in een kooitje te kunnen steken. Allemaal om er voor te zorgen dat iedereen zijn situatie accepteert.

In elk nummer van Buiten Dienst nemen we een greep uit de vele daden van rebellie en revolte. Over het algemeen wil de Staat en haar media en journalisten niet al te veel ruchtbaarheid geven aan die gebeurtenissen, of, meer nog, ze verdraaien, misvormen en verminken tot dingen waarin niemand zich nog kan herkennen. De Staat wil niemand op *slechte ideeën* brengen – maar wij wel, en daarom deze kolommen.

Rellen • Na de aankondiging van de sluiting van een groot deel van het staalcomplex Arcelor-Mittal zijn honderden arbeiders en solidairen afgezakt naar Brussel waar ze met de anti-oproerpolitie en het waterkanon botsten voor de ambtswoning van de eerste minister. Die was op dat moment in overleg met vertegenwoordigers van de Waalse regering en de vakbonden. Enkele flikken raakten gewond. Vier dagen later riepen de metallos iedereen die wilde strijden op om naar Namen te gaan en daar de zitting van de Waalse regering te verstoren. De betoging botste op de politiecordons. De betogers vielen de linies ordehandhavers aan met metalen staven, flessen, petards, verfbommen en stenen. De ruiten en uitstalramen van verschillende bankkantoren en winkels werden kapotgeslagen. In parallel verstoorden stakingsacties de sites van Arcelor en in Flemalle wierpen de arbeiders enorme staalbobijnen in de Maas bij wijze van dreigement.

De Staatsveiligheid is bezorgd • De Staatsveiligheid benaderde onlangs minstens één persoon om hem voor te stellen informant te worden en informatie door te spelen over de activiteiten van de anarchistische beweging in Brussel. De persoon in kwestie stuurde de Staatsveiligheid wandelen. Er blijkt evenwel uit dat de Staatsveiligheid zich ondermeer een beetje zorgen maakt over de brandstichtingen tegen wagens van eurocraten en ambtenaren van de NAVO. Die wagens vallen trouwens te herkennen aan hun nummerplaten : ze beginnen met ‘EUR’ of met het cijfer ‘8’.

Buiten Dienst is een anarchistische krant die ongeveer elke drie weken verschijnt.
De krant wordt zowel in het Nederlands als in het Frans gratis verspreid.
hors.service@hotmail.com
http://krantbuitendienst.blogspot.com

Eind januari werden "Buiten dienst" stickers aangebracht op alle parkeerautomaten van Elsene (in totaal meer dan 200), die toebehoren aan het bedrijf Vinci Park. Vinci beheert niet alleen de afpersingsmachine van de parkeerautomaten in Elsene, maar is ook het bedrijf dat een nieuwe luchthaven wil bouwen in Notre-Dame-des-Landes in Frankrijk, waartegen een vastberaden strijd aan de gang is. De stickers waren vergezeld van de onderstaande affiche:

Bericht aan de automobilisten

Mededeling van de parkeercontroleurs van Vinci Park Elsene

Zoals een collega het al had verwoord in een nationale krant in oktober, we krijgen de wind van voor. We zijn het doelwit van een vijandigheid in de straten die verschillende vormen aanneemt.

- Parkeermeters zijn regelmatig gevandaliseerd (met verf, lijm in de gleuf voor de muntstukken of met een afgedekt, versplinterd of doorboord scherm)
- herhaalde aanvallen tegen het lokaal van onze afdeling op Lesbroussartstraat 64 (vitrine gebroken, slot dichtgelijmd, bewakingscamera doorgesneden, verf tegen de gevel,...)
- we worden dagelijks uitgescholden en lastiggevallen op straat wanneer we werken.

Eerder dan te klagen over onveiligheid zoals anderen doen, hebben wij besloten om ontslag te nemen omdat we bewust zijn geworden aan wat we meewerken en we begrijpen de haat die zich uit tegen ons.

We worden beschouwd als nog meer uniformen die de straten bezetten in wijken waar de parkeermeters bovenop de bewakingscamera's komen. Daarenboven worden we gezien als flikken zonder wapens en dus kwetsbaarder.

Onze uniformen zijn zwart, andere grijs, groen, rood, paars of blauw. Sommige zijn van bedrijven, andere van de staat; we zijn tot het besef gekomen dat we allen dezelfde belangen dienen. Van de controleurs van de MIVB tot de preventieagenten over de bewakers van alle soorten, onze functie bestaat eruit om de armen te doen betalen en hun woede in te dammen. We zijn van die armen die aanvaarden wat de arbeidsmarkt hen voorstelt: wij zijn de "menselijke schilden" van de rijken.

In Elsene, elke dag, door de parkeerautomaten en de boetes, hebben we jullie tientallen duizenden euro's afgeperst voor de zakken van de multinational Vinci. Ondanks alles, staan we nog steeds versteld van de bedachte middelen om ons in onze taak te bemoeilijken. Soms is het enkel een kauwgum in de gleuf, plakband op het scherm, of een beetje modder op de nummerplaat.

We nodigen jullie uit om verder te gaan met manieren te zoeken om deze business te verstoren.

Vandaag gooien we onze uniformen weg en we zullen geen andere aanvaarden!

Sommige parkeercontroleurs van Vinci Park hebben besloten hun werk verder te zetten en aan hun quota van dagelijkse boetes te voldoen.

Dus, als jullie hen tegen komen, zeg dan zeker nog altijd wat jullie van hen denken!

Aanval met molotovs tegen het presidentieel paleis in Caïro

Egypte: De macht wordt aangevallen

Voor machthebbers allerhande loopt het momenteel grondig uit de hand in de Egyptische revolutie. Sinds weken staat het land aanhoudend in rep en roer. Het gebeuren is extreem wild en ontsnapt aan alle politieke leiding. We hebben het hier over een lange reeks van blokkades (van metrolijnen, straten, treinen), aanvallen met vuur en stenen (politiekantoren, het presidentiële paleis, het meest luxueuze hotel van Cairo), bewapening van manifestanten, betogingen en rellen (bijvoorbeeld na de executie van de veroordeelden voor voetbalrellen in Port Said die men eerder trouwens verschillende keren uit de gevangenis heeft proberen te bevrijden, tijdens de herdenking van de aanvang van de Egyptische revolutie op 25 januari 2011,…).

De concrete aanleidingen voor het verhevigen van de protesten over het hele land zijn legio, maar in de diepte gaat het overal over hetzelfde: een krachtige massa mensen die de rug recht na jaren van uitbuiting en onderdrukking en die woedend de macht niet langer aanvaarden, maar diens functioneren helemaal in de war sturen. Hier komen mensen op straat met de geest van revolutie in hun hart, mensen die niet meer afwachten tot de politiek met een oplossing komt aandraven, maar de verantwoordelijken voor hun miserie identificeren en doeltreffend raken.

Een groot deel van deze beweging weigert alle dialoog, terwijl de staat een democratisch discours ophangt dat zegt dat men het recht heeft om *vredevol* te manifesteren en daarentegen dat alle geweldenaars hard aangepakt zullen worden. Niemand had deze onderdrukkers, deze slachters en arresteerders van honderden manifestanten echter om hun opdringerige mening gevraagd, en dus gaat alles gewoon door, zelfs wanneer er een staat van beleg is in de Suez regio. In de hoofden van de mensen op straat bestaan president Morsi en zijn moslimbroeders al lang niet meer.

Tegen de patriarchale dictatuur

Tijdens de vele bijeenkomsten, betogingen en rellen, net als in het dagelijkse leven speelt er zich nog een ander gevecht voor vrijheid af : dat van vrouwen en mannen tegen het seksueel geweld op vrouwen. Dit seksuele geweld speelt zich dagelijks af op straat, maar ook steeds meer op een georganiseerde manier tijdens protesten. Het gaat hier over mondelinge intimidatie, net als aanrandingen en groepsverkrachtingen door rotzakken die erop uit gestuurd worden door conservatieve leiders, net als een resem macho's voor wie vrouwen sowieso maar halve mannen zijn en niet thuishoren op straat.

Samen met de denigrerende maagdelijkheidtesten die vele vrouwelijke manifestanten moeten ondergaan na arrestatie op het flikkenbureau, moet deze agressie dienen om de vrouwelijke deelname aan de revolutie in te dammen. Voor sommige mensen met patriarchale denkbeelden in hun hoofd (of ze nu man of vrouw zijn) is het een doorn in het oog dat vrouwen zichtbaar blijven deelnemen, hun stem verheffen, rellen, zichzelf bevrijden van duizend verboden en limieten.

Misschien is de grootste angst van deze liefhebbers van controle niet eens zozeer de ineenstorting van de Egyptische staat, maar wel de ontbinding van het verstikkende familiale karkas waar niemand zichzelf kan zijn en iedereen een toebedeelde rol moet spelen. Hetzelfde familiale karkas dat voor de moslimbroeders en de nieuwe grondwet die ze opgelegd hebben het fundament van de egyptische samenleving is, en voor alle revolutionairen een zuil om te vernietigen.

Geen papieren geen grenzen • De dienst Bevolking van Montigny-le-Tilleul werd beschoten. Een kogel boorde zich door het raam waarachter de bevolkingsbeheerders en de fanatiekers van stempels, papieren, formulieren, documenten, certificaten en heel de rompslomp hun dagtaak verrichten.

Goed gemikt • Een 40-jarige man werd in Luik gearresteerd terwijl hij de ramen van het Justitiepaleis en meer bepaald van de bureaus van het Parket-Generaal aan het insmijten was. Het is al de tweede keer op korte tijd dat die bureaus geviseerd worden door kwaadwillige rebellen. De man bekende en zei dat hij 'gerevolteerd is over het systeem'. Hij was kort daarvoor uit zijn woning gezet.

In vlammen opgegaan • Een grote nachtelijke brand heeft het vleesverwekend bedrijf Comptoir Albert in Denderleeuw helemaal verwoest. Enkele jaren geleden ging daar al eens een camion in de fik. Hoewel de oorzaak niet bekend is, zal iedereen die walgt van de vleesindustrie, de slachthuizen en de degradatie van dieren tot koopwaar zich kunnen verheugen over de vernietiging van dit bedrijf.

De Staat begluurt ons, steek zijn ogen uit • De camerabewaking in het metrostation Merode werd met verf verblind. Het gaat over één van de stations waar de MIVB zogenaamde 'intelligente camera's' heeft geïnstalleerd die in staat zouden zijn om automatisch 'verdacht gedrag' te detecteren. Laten we tegenover het veiligheidsoffensief de sabotagedaden vermenigvuldigen en de kabels doorknippen die het staatsmonster voeden met stroom, gegevens, informatie en beelden.